

οι απολύσεις είναι τρομοκρατία

αλληλεγγύη στους εργαζομένους στα «ελληνικά γράμματα»

Στις 3 Σεπτεμβρίου, ο Δημοσιογραφικός Οργανισμός Λαμπράκη ανακοίνωσε το κλείσιμο των εκδόσεων “Ελληνικά Γράμματα” που μετρούν ιστορία μισού αιώνα στον χώρο των εκδόσεων και έχουν περάσει στον έλεγχο του από το 2000. Χωρίς καμιά προειδοποίηση, 94 εργαζόμενοι έμειναν άνεργοι ενώ οποιαδήποτε προσπάθεια επαφής εργαζομένων-εργοδοσίας πέφτει στο κενό, μιας και τα κέρδη του οργανισμού μπαίνουν πάντα πάνω από οτιδήποτε άλλο. Σαν να μην έφτανε αυτή η εξέλιξη, ο ΔΟΛ ανακοινώνει παράλληλα και 150 απολύσεις διοικητικών υπαλλήλων (45 έγιναν ήδη) και 135 δημοσιογράφων ως «απαραίτητη προϋπόθεση εξυγίανσης» του Οργανισμού. Στην “εξυγίανση” αυτή φυσικά δεν παίρνουν μέρος οι μεγαλοδημοσιογράφοι που φροντίζουν με κάθε ευκαιρία να πνίγουν τις φωνές των εργαζομένων που αντιστέκονται, αλλά μόνο και να παίρνουν το μέρος των αφεντικών. Ο ΔΟΛ, είναι ένας από τους πιο προνομιακούς επιχειρηματικούς κολοσσούς στην Ελλάδα, με μεγάλες διασυνδέσεις με το κράτος και όλες τις εκφάνσεις του. Από τα μεγάλα υπερκέρδη που αποκόμισε όλο το προηγούμενο διάστημα και λόγω της εμπλοκής του στο σκάνδαλο του χρηματιστηρίου, μέχρι την κατασκευή της κοινωνικής συνείδησης με καθοδηγούμενα από το κράτος δημοσιεύματα, τις δήθεν πολιτιστικές του χορηγίες σε εκδηλώσεις για ξέπλυμα χρήματος και φιέστες εκατομμυρίων χρηματοδοτούμενες σε μεγάλο ποσοστό από το ίδιο το κράτος και τη συμμετοχή στο μεγάλο φαγοπότη της ολυμπιάδας του 2004, η ιστορία του βασίζεται σε μια διαρκή σχέση αλληλεξάρτησης με το κράτος που τον έχει καταστήσει τον ισχυρότερο όμιλο στο χώρο των ΜΜΕ και των εκδόσεων. Τέλος, αξίζει να σημειωθεί ότι λίγες μέρες πριν την ανακοίνωση για το κλείσιμο των Ελληνικών Γραμμάτων, ο μεγαλομέτοχος του ΔΟΛ Ψυχάρης αγόρασε ποσοστό μεγάλου τραπεζικού ομίλου.

Σε μια περίοδο που το σύστημα αγγίζει τα ίδια του τα όρια, οι απολύσεις δίνουν και παίρνουν σε διάφορους εργασιακούς τομείς, ενώ η ανεργία αυξάνεται ανεξέλεγκτα. Στο χώρο των media, σε μια βιομηχανία που εκμεταλλεύεται εκατοντάδες νέους εργαζομένους που αναγκάζονται να απασχολούνται άμισθοι και ανασφάλιστοι, τα αφεντικά και μια δράκα μεγαλοδημοσιογράφων συνεχίζουν να θησαυρίζουν, ενώ όλοι οι υπόλοιποι βιώνουν μια άνευ προηγουμένου επίθεση. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε τις εκατοντάδες απολύσεις που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί ή εξαγγελθεί στον όμιλο Μπόμπολα και την Ελευθεροτυπία, ενώ δεν θα πρέπει να ξεχνάμε και την αντίστοιχη στάση του μεγαλοκαρχαρία Καμπέρου στην Πάτρα που μπροστά στην κινητοποίηση των εργαζομένων της εφημερίδας “Ημέρα” για την καταβολή των δεδουλευμένων τους, αποφάσισε την οριστική παύση της έκδοσης της εφημερίδας, απολύοντας όλους τους εργαζομένους.

Την ίδια στιγμή, η ξεπουλημένη ΓΣΕΕ δεν βγάζει ούτε μία ανακοίνωση στήριξης των απολυμένων, ενώ φτάνει στο σημείο να τους αρνηθεί και την παραχώρηση αίθουσας για να πραγματοποιήσουν συνέντευξη τύπου. Ούτως ή άλλως, οι πρόσφατες δηλώσεις του προέδρου της ΓΣΕΕ Παναγόπουλου ότι «δεν υπάρχουν σχέδια για γενική απεργία στο άμεσο μέλλον και ότι δεν υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις απέναντι στο μνημόνιο» καταρρίπτουν και τις τελευταίες ψευδαισθήσεις όλων των εργαζομένων για την αποτελεσματικότητα του επίσημου συνδικαλισμού που δεν είναι τίποτα άλλο από προέκταση των ιδίων των αφεντικών και του κράτους. Από κοντά και το ΠΑΜΕ-ΚΚΕ που δεν επέτρεψε το μοίρασμα ενημερωτικού υλικού για τον αγώνα στα Ελληνικά Γράμματα σε φεστιβάλ της ΚΝΕ, δείχνοντας πως όταν δεν ελέγχει έναν αγώνα προτιμά να τον σαμποτάρει.

Για να θωρακιστούν απέναντι στις αντιδράσεις των εργαζομένων (απεργίες, στάσεις εργασίας, πορείες), τα αφεντικά χρησιμοποιούν τους παλιούς και καλούς συμμάχους τους. Την ξεπουλημένη ΕΣΗΕΑ από τη μία, η οποία κάνει τις πλάτες στους καναλάρχες και στους εκδότες κηρύσσοντας απεργίες πυροτεχνήματα ή ακόμα και σαμποτάροντας τους αγώνες των εργαζομένων στα μεμ, όπως στην περίπτωση της Ελευθεροτυπίας όπου αφού απολύθηκαν 18 υπάλληλοι και καλέστηκε απεργία από την ένωση τεχνικών, η ΕΣΗΕΑ την στήριξε και τελικά την ανακάλεσε όταν η εργοδοσία με τη σειρά της ανακάλεσε τις μισές από τις απολύσεις. Παράλληλα, θωρακίζεται και το κράτος διευρύνοντας το κατασταλτικό του οπλοστάσιο με τη μετατροπή των απεργιών σε κακούργημα που επισύρει βαρύτατες ποινές, προκειμένου να τις αντιμετωπίσει όταν αυτές αρχίζουν και γίνονται πρόβλημα για την ομαλή λειτουργία της καπιταλιστικής μηχανής, αλλά και με την τροποποίηση του τρομονόμου, επεκτείνοντας το πεδίο εφαρμογής του έτσι ώστε να περιλαμβάνει ακόμα και τυχαία συλληφθέντες διαδηλωτές σε μια διαδήλωση που υπήρξε σύγκρουση με την αστυνομία, σε μια προσπάθεια τρομοκράτησης του κόσμου ώστε να μη κατεβαίνει πλέον στους δρόμους.

Η δυναμική πορεία όμως που καλέστηκε στις 12 του μήνα σε αλληλεγγύη στον αγώνα των εργαζομένων στα ελληνικά γράμματα και ενάντια στις απολύσεις και την ανεργία, ήταν και πρέπει να είναι μόνο η αρχή στην ολομέτωπη επίθεση κράτους και αφεντικών. Με κοινό σημείο αναφοράς την αλληλεγγύη και με άξονες τις οριζόντιες μορφές οργάνωσης και λήψης αποφάσεων μακριά από κάθε μορφή διαμεσολάβησης είτε λέγεται ΓΣΕΕ είτε ΠΑΜΕ, νέοι, άνεργοι, εργαζόμενοι, φοιτητές, μετανάστες και κάθε λογής φτωχοδιάβολοι πρέπει να περάσουμε στην αντεπίθεση. Η σημασία και η κλιμάκωση των αγώνων μέσα από τη δημιουργία των δικών μας χώρων και χρόνων αντίστασης, γίνεται ακόμα πιο επιτακτική. Από τις καταλήψεις και τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, τις κινήσεις επανοικειοποίησης των δημόσιων χώρων και τις προσπάθειες συλλογικής αντιμετώπισης των νέων προβλημάτων που θέτει η εξουσία (συλλογικές κουζίνες, αλληλέγγυο-ανταλλακτικό εμπόριο, συλλογική αυτομόρφωση) μέχρι τις ομάδες στήριξης απεργών, τη δημιουργία μαχητικών πρωτοβάθμιων σωματείων και το ξεπέρασμα του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού, τις απεργίες και τις μαζικές δυναμικές κινητοποιήσεις είμαστε οι πρώτες σταγόνες της βροχής πριν την καταιγίδα της κοινωνικής οργής που έρχεται και απλά θα τους σαρώσει...

αντίσταση-αυτοοργάνωση-αλληλεγγύη

καμιά ειρήνη με κράτος και αφεντικά

συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά | ο εργαλειοφόρος
Πάτρα, Οκτώβρης 2010